

Сестрі Юлі

Станіслав Чернілевський

В мого сумління
гострі жала
і каяття моє —
боляще.
Як
мама з нами виживала,
Покинута
напризволяще?
Пора набігла
хижа-хижа
вовками
звади і полуди.
Проте
яка то дивовижа,
що попри все
лишались люди.
Обмерло співом волоконним
над віковими килимами.
І вже за дзвонним
склом віконним
не світиться обличчя мами.
Ранкове сонце на приході
яріє з молодії сили
і пружить пагони в городі,
що люди
мамї
насадили.